

CZACZ (8) *sb m*

a *pochylone*.

sg G Czâcza (1). ◊ A czâcz (2). ◊ I Czâcz(e)m (1). ◊ L czâczu (4).

Sł stp w innym znaczeniu, Cn: czadz, Linde XVI – XVII w.

1. *Drobne przedmioty rzucane jako dar w tłum; missilia, res missiles, stips Cn (3)* : przez długi czas łapąły przed sobą onego páná/ iáko dzieci orzechy w czâczu. *Górndworz M8v*.

Przen (1) : Ná koniec niefortuná/ álbo śmierć przypadnie/ To drugi/ choćby nierad/ czacz porzuci inądnie. *KochFr 40*.

Zwrot: »w czacz puścić« (1): Vfuto też było ná rynku wielką kupę owfá/ przed Rzymfkim domem/ w którą kupę Książę Sálkie Wyborca koniem wfkoczył/ á mácą srebrną ftrychuiąc ftrychem srebrnym ludziom rozmierzał/ poki z koniá mógł dofiąc/ á oštátek wolno wczacz puścił/ gdzie fie też nie iednemu wlep doštáło *BielKron 331*.

2. *n-loc (5)* : Item wyznał ze przed Rokiem v Zegrza na polyu thu nad poznanyem konya Cziffawego vkradll, kthorego wglynfkv nyedalieko czacza yachnikovi Starem v za fzyedm wyardunkow przedall *LibMal 1543/73*; A thą Ianowi Rznynczy wCzaczu za wyardunkow fcheffcz przedal *LibMal 1543/73v, 73, 73v [2 r.]*.

ZZa